Dragoste pentru Dumnezeu

conform sfântului succesor al Foticei

Constantin Chinas, Teolog – Avocat

Republicat de pe: https://www.pemptousia.gr

Când un sfânt vorbește despre iubirea lui Dumnezeu, ne dezvăluie secretul său ascuns, bucuria și încântarea inimii sale. Este ca și cum ar deschide ușor fereastra, pentru a ne arăta pentru o clipă, chiar din iubire pentru frații săi, comoara sa ascunsă. Noi, credincioșii, privim cu venerație această revelație îndrăzneață, suntem umpluți de mireasmă spirituală și ea ne inspiră să imităm iubirea sa cât mai mult posibil.

Cu siguranță, în viața creștină, dragostea față de Dumnezeu nu are nicio legătură cu sentimentalismul dulce, ci se manifestă prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu. De asemenea, în niciun caz dragostea față de Dumnezeu nu este independentă, ci, conform învățăturii evanghelice, ea este inextricabil împletită cu dragostea față de aproapele. „Căci, dacă nu-L iubim pe fratele nostru, pe care-L vedem, cum este posibil să-L iubim pe Dumnezeu, pe care nu-L vedem?” De asemenea, merită subliniat faptul că omul îl poate iubi pe Dumnezeu într-o anumită măsură. Totuși, dragostea desăvârșită este un dar al Duhului Sfânt pentru credinciosul care se luptă.

Sfântul Diadoh a trăit în secolul al V-lea și a fost un episcop proeminent de Foticei, în Epir. Este demn de remarcat faptul că este unul dintre puținii Părinți clasici care au fost activi în limitele Greciei de astăzi. A fost un ierarh învățat, iar textele sale posedă virtuți literare. Opera sa „O sută de capitole practice” este inclusă în Filocalie, o colecție clasică de literatură patristică ortodoxă. Se constată că opera Sfântului Diadoh nu a fost studiată suficient din punct de vedere academic și nici nu a fost utilizată pastoral conform valorii sale. Lucrările sale care au supraviețuit au fost publicate recent de Sfânta Mănăstire Stavronikita de pe Muntele

Athos și, prin urmare, avem acces mai ușor la învățătura sa. Conceptul omniprezent care pătrunde în toate textele Sfântului Diadoh este dragostea față de Dumnezeu. Mai jos sunt extrase traduse din publicația menționată anterior, care se referă direct la acest concept.

„Cine se închină pe sine însuși nu-L poate iubi pe Dumnezeu. Cine întrece dragostea pentru sine însuși, din cauza nemărginitei bogății a iubirii lui Dumnezeu, acela îl iubește pe Dumnezeu. De aceea, o astfel de persoană nu caută niciodată slava sa, ci slava lui Dumnezeu. Căci cine se iubește pe sine însuși își caută slava sa. Dar cine îl iubește pe Dumnezeu caută slava Creatorului său. Căci este o caracteristică a sufletului sensibil și perspicace care îl iubește pe Dumnezeu, pe de o parte, să caute întotdeauna slava lui Dumnezeu în toate poruncile pe care le împlinește și, pe de altă parte, să se bucure de propria smerenie. Slava i se cuvine lui Dumnezeu pentru măreția Sa, în timp ce smerenia este potrivită omului, pentru ca prin ea să putem deveni intimi cu Dumnezeu. Dacă reușim, să începem să repetăm neîncetat, cu bucurie, spre slava Domnului nostru, ceea ce a spus Sfântul Ioan Botezătorul: „Trebuie ca El să fie înălțat, iar noi să ne smerim.”

Cunosc pe cineva care, deși Îl iubește atât de mult pe Dumnezeu, totuși se întristează și mai mult pentru că nu-L iubește atât de mult pe cât și-ar dori. Astfel, sufletul său este neîncetat într-o dorință atât de fierbinte, încât, în timp ce el însuși este ca și cum nu ar exista, Dumnezeu este glorificat în fața lui. El însuși, desigur, nici măcar nu știe că este atât de evlavios, chiar și atunci când aude cuvinte de laudă. Căci din marea dorință de umilință nu-și calculează propria valoare, ci slujește lui Dumnezeu, așa cum poruncește legea pentru preoți. Și din cauza generozității sale față de iubirea lui Dumnezeu, își uită propria valoare, ascunzându-și în adâncul iubirii divine lăudarea cu ea, cu un duh de smerenie. Astfel, își apare neîncetat sieși ca un slujitor nevrednic, inferior valorii sale, din voința sa de umilință. Iată ce trebuie să facem și noi: să evităm orice onoare și glorie de dragul bogățiilor nemăsurate ale iubirii Domnului, care ne-a iubit atât de mult.

Cine Îl iubește pe Dumnezeu cu conștientizare a inimii este cunoscut al Lui. Căci cu cât cineva primește mai mult dragostea lui Dumnezeu cu simțul sufletului, cu atât se dăruiește mai mult dragostei Sale. Prin urmare, această persoană nu va înceta niciodată să tânjească cu o dragoste aprigă după iluminarea cunoașterii Sale, până când nu va simți această experiență chiar și cu simțul oaselor sale, nemaisimțindu-se pe sine, ci

fiind complet transformată de dragostea lui Dumnezeu. Această persoană este simultan în această lume și nu. Adică, este cu trupul său, dar călătorește cu dragoste în afara lumii, deoarece sufletul său se mișcă neîncetat spre Dumnezeu. Pe măsură ce inima sa este din ce în ce mai aprinsă de focul dragostei, o dorință impetuoasă îl împinge să se agațe de Dumnezeu, deoarece a fost eliberat de dragostea de sine datorită dragostei pentru Dumnezeu. Apostolul mai spune aceasta: „Dacă am fost nebuni în lăudarea noastră, am făcut-o spre slava lui Dumnezeu. Dacă vorbim cu smerenie și măsură, este spre folosul vostru".

Când cineva începe să simtă din belșug dragostea lui Dumnezeu, atunci începe să-și iubească aproapele cu simț duhovnicesc. Aceasta este dragostea pe care o prezintă toate Scripturile. Căci prietenia trupească se desface foarte ușor de o cauză neînsemnată, pentru că nu este întărită de simțul duhovnicesc. De aceea, în omul în sufletul căruia lucrează Dumnezeu, chiar dacă apare o oarecare iritare, legătura dragostei nu se desface. Căci cu ardoarea dragostei dumnezeiești sufletul se reîncălzește spre bine și restabilește repede în sine dragostea aproapelui cu mare bucurie, chiar dacă a fost insultat sau vătămat excesiv de către el. Căci cu dulceața dumnezeiască neutralizează complet amărăciunea certurilor.

Nimeni nu-L poate iubi pe Dumnezeu din toată inima sa, dacă nu se teme mai întâi de El cu deplină conștientizare a inimii sale. Căci sufletul ajunge la această iubire vie după ce a fost purificat și înmuiat, într-un fel, de energia fricii divine. Totuși, nimeni nu poate atinge pe deplin frica divină în felul menționat mai sus, dacă nu abandonează toate grijile vieții. Căci atunci când mintea se află în mare liniște și nepăsare, atunci frica de Dumnezeu o atinge și o curăță profund de orice simțământ pământesc de grăsime, pentru a o conduce astfel la marea iubire a bunătății divine. Prin urmare, frica îi caracterizează pe acei drepți care sunt încă în stadiul de curățire de păcat și posedă iubire căldicelă. Dar iubirea desăvârșită aparține celor care au fost deja purificați, care nu mai au frică. „Căci iubirea desăvârșită, după cum spune Scriptura, alungă frica." Amândouă - frica și iubirea - sunt numai pentru cei drepți, care cultivă virtuțile cu energia Duhului Sfânt. Drepților care sunt încă în stadiul de curățire le aparține frica de Dumnezeu cu o iubire moderată, în timp ce iubirea desăvârșită aparține celor care au fost deja purificați. În ei nu există nicio urmă de frică, ci o dorință arzătoare de nestins și o atașare a sufletului de Dumnezeu cu energia Duhului Sfânt.

Așa cum rănile trupești, atunci când sunt lăsate netratate și aspre, nu sunt afectate de medicamentele prescrise pentru ele de către medici, în timp ce dacă sunt curățate, devin susceptibile la acțiunea medicamentului și se vindecă repede. Tot așa și sufletul, atâta timp cât rămâne netratat și este complet acoperit de lepra senzualității, nu poate simți frica de Dumnezeu, chiar dacă cineva îl amenință constant cu judecata cumplită și cutremurătoare a lui Dumnezeu. Dar când începe să se curețe cu mare grijă, atunci simte frica divină ca un medicament dătător de viață care îl cauterizează, ca în cazul verificărilor conștiinței în focul apatiei. Astfel se curăță treptat, până ajunge la purificarea desăvârșită. Și pe măsură ce frica se diminuează, dragostea crește și mai mult, până ajunge la dragostea desăvârșită, în care nu este frică, ci neînfricare desăvârșită, care lucrează spre slava lui Dumnezeu. Să ne lăudăm, așadar, întotdeauna cu frica de Dumnezeu și apoi cu dragostea, care este desăvârșirea desăvârșirii care este în Hristos.

Sufletul care nu a fost eliberat de grijile vieții nu poate nici să-L iubească pe Dumnezeu sincer, nici să-l urască pe diavol așa cum merită, pentru că poartă asupra sa grijile vieții, care îl zdrobesc cu greutatea sa. De aceea mintea nu își poate forma singură o judecată dreaptă, astfel încât să hotărască fără a fi înșelată. În orice caz, așadar, plecarea este de folos.

Trăsătura specială a unui suflet curat este vorbirea fără invidie, zelul fără răutate și dragostea nepotolită pentru Domnul slavei. Apoi, mintea își ajustează cu exactitate propriul cântar, rămânând în intelectul său, care a devenit ca un etalon de judecată complet clar.

Cine Îl iubește pe Dumnezeu și crede cu sinceritate și săvârșește faptele credinței cu evlavie. Dar cine crede doar fără să aibă dragoste, nu are nici măcar acea credință pe care crede că o are. Adică, crede cu o anumită ușurință a minții, pentru că nu are greutatea măreției dragostei. Prin urmare, credința care se practică cu dragoste este însumarea tuturor virtuților.

Nimeni nu poate iubi sau crede cu adevărat dacă conștiința sa îl acuză. Într-o conștiință care este răspunzătoare din cauza tulburării zădărniciilor sale, mintea nu se lasă să simtă mireasma bunurilor supranaturale, ci este imediat divizată de îndoială. Are o dorință caldă pentru ele din cauza experienței anterioare a credinței, dar nu le poate ajunge cu dragoste și cu conștientizare profundă din cauza multiplelor remușcări ale conștiinței care o interoghează. Totuși, după ce ne vom purifica cu o atenție mai

caldă, cu ajutorul lui Dumnezeu vom realiza ceea ce ne dorim cu o experiență mai mare.

Conform învățăturii creștine, Dumnezeu caută ofranda completă a omului. Prin urmare, prima și cea mai mare poruncă este să-L iubești pe Dumnezeu cu toată ființa ta. Prin dobândirea iubirii, omul este vindecat spiritual, iar persoana umană este glorificată. Acesta este, desigur, un temei comun între toți sfinții, dar formularea lui Avva Isaac Sirul, conform căreia oricine a găsit iubirea îl gustă pe Hristos în fiecare zi și oră și devine nemuritor, în timp ce iubirea față de Dumnezeu este paradisul, care cuprinde bucuria tuturor fericirilor, este caracteristică, în timp ce învățătura sfântului Succesor este un ghid excelent în acest scop, în centrul căruia se află conceptul de iubire. Cine studiază gândurile sfântului despre iubire gustă simultan chintesența Evangheliei într-un mod expresiv incomparabil.